

РОЗДІЛ 1

Якби тиждень тому хтось сказав Дев'ятці, що вона опиниться в магічному будинку разом із чарівником, який полюбляє грати у класики, тролем, одержимим пір'яною мітелкою, і гарячковою, імпульсивною дерев'яною ложкою, вона розсміялася б йому в обличчя. А потім обчистила б його кишені.

І все-таки вона була тут.

Дев'ятка стояла в темному, встеленому сливовим килимом коридорі Будинку на краю магії, біля троля Еріка – який був заввишки з півтори людини і схожий на щось середнє між стовбуром дерева

і моржем – і синьо-білого герба, встановленого коло входу. На гербі були зображені дві палиці, схрещені над великою жабою, з рота якої стирчав рожевий, схожий на ланцюжок язик. Дев'ятка якраз щойно потягнула за язик, відпустила його і...

БА-БАЦ! Дев'ятка відчула, як тілом прокотилася ударна хвиля. Але її було недостатньо, щоб струсити усмішку з її обличчя.

Утім, коли наступної миті будинок різко перехнябився, її усмішка таки зникла.

Дев'ятка притулилася до вхідних дверей. Її мізки ніби висмоктували з маківки. Усе помчало в незрозумілому напрямку – але, ймовірно, «вгору».

– Леді порядок? – тремтячим голосом спитав Ерік, учепившись за край перил.

Перед очима Дев'ятки на мить спалахнули зірки, а тоді згасли. З'явилося дивне, але заспокійливе відчуття легкості, і дівчинка перевела подих.

– Леді завжди порядок, – рішуче відповіла вона. Тому що, вперше в житті, вона мала б почуватися у повному порядку.

Зникло її колишнє життя крадійки на службі у Гаманса, безсердечного старого ватажка банди з огидними бакенбардами. Зник брудний, переповнений пацюками підвал, в якому вона жила разом з іншими злодюжками. І почалося нове життя у цьому дивному, магічному Будинку.

От тільки тепер Будинок летів... а будинки, взагалі-то, не мають літати. Насправді, що більше вона про це думала, то безглуздішим це здавалося. Проігнорувавши зростаюче відчуття скутості у грудях, вона обхопила рукою дорогоцінну сумку, перекинуту через плече. Це було те, чого вона хотіла, хіба ні? Свобода. Порятунок. Летючий будинок. І вона дуже, дуже сподівалася, що це *не* було помилкою.

– Дім звільнитися! – сказав Ерік.

– Ого-го! – вигукнув чарівник Чудасій, захоплено потираючи руки, і поскакав

коридором до Дев'ятки. Позаду нього неслася дерев'яна ложка з тоненькими ручками й ніжками і обличчям, яке майже цілковито складалося з двох густих рудуватих брів і великих вусів. — Три роки! — продовжував чарівник. — Три роки я чекав цієї миті! Ми частенько відвідували ваш світ, навіть брали смертних гостей із собою в подорож, але ніколи не застрягали тут на роки! Ми вільні від закляття! Вільні від цього світу! Вільні від ваших завалених гноем вулиць!

— Гей! — обурено насупилася Дев'ятка.

Чудасій узяв Еріка під руку, і темно-руді кучері чарівника застрибали, коли парочка закружляла в танці. Доктор Ложка закотив очі. Дев'ятка глянула на мага, який вишкірювався у своїй синьо-фіолетовій піжамі й пухнастих фіолетових капцях, і зітхнула.

— Нема за що.

— Ну, звісно, мадам, я неймовірно вдячний за вашу участь у знятті прокляття...

— Чого абсолютно точно не сталося б без мене.

— ...але — ах! Подорожувати чарівними світами! Знову бути вільним! — Чудасій блаженно зітхнув, і його дивні древні очі зблищали. Дев'ятка не стрималась і всмінулася. — Отже, наближається чемпіонат із класиків, мадам. Це буде наша перша зупинка. Я пропустив три роки! І краще нам приїхати туди завчасно, інакше ми не зможемо припаркувати Будинок. — Він збуджено поворушив пальцями. — Треба випити чаю, щоб це відсвяткувати. — Тоді знову сплеснув у долоні й широко усміхнувся Дев'ятці.

Ерік задоволено почовгав коридором у бік кухні. Чудасій рушив слідом, зупинившись, щоб нахилити картину «Сера Ігнатія Вічно Відсталого (1589–1641)», один із численних портретів його предків. Картина секунду повисіла криво, а тоді в магічний спосіб вирівнялася. Чудасій хихикнув і пострибав далі на кухню.

— Дурний чарівник, — пробурмотів доктор Ложка, хитаючи головою. — Тепер, коли Будинок на ходу, ми нарешті можемо

знайти професорку Тарілку! Прокляття знято, і, можливо, вона зв'яжеться зі мною! — Він смикнув рудуватими вусами до Дев'ятки, а тоді злетів нагору сходами, встеленими сливовим килимом.

Дев'ятка багато чула про давно втрачену напарницю доктора Ложки в алхімії — про те, що в Ложки була одна половина формули, яка обертала матерію на золото, а в Тарілки — друга. Дівчинка замислилася, чи возз'єднаються вони колись і для кого саме вони намагаються створити золото. І якщо їм вдасться зробити багато золота, то воно ж не все їм знадобиться?..

Ні, я більше не крадійка!

— Ваша кімната цілковито відповідає вашим потребам, — пролунав голос Чудасія, відриваючи Дев'ятку від її думок. — Кімната обирає гостя, а не навпаки. Почуйтеся як удома.

— Так. Удома, — пробурмотіла Дев'ятка незвичне для її вуст слово. Це не було схоже на дім...

Вона піднялася на головний сходовий майданчик, де були десятки дверей прерізних розмірів і кольорів — деякі завменшки з мишачу нору, деякі завбільшки з в'їзну арку. Абсурдно високі стіни були всіяні сотнями інших дверей, аж до підхмарної, вигадливо розмальованої стелі.

До деяких дверей вели хиткі дерев'яні сходи з безліччю майданчиків, які перехрещувалися один з одним. До інших — високі драбини або величезні центральні гвинтові сходи, яким, здавалося, не було ні кінця ні краю. А ще були двері, до яких, здавалося, взагалі не можна було дістатися.

Праворуч від головного майданчика вузькі сходи вели до маленьких одностулкових дверцят: кімнати доктора Ложки. На них було намальоване жовте коло з меншим колом усередині. З кімнати долинав слабкий запах горілого, і час від часу стелилися клуби помаранчевого диму, які лоскотали ніздрі та зникали. Дев'ятка на мить зупинилася, а тоді знизала плечима.